

KIS HÍR LAP

KIS ÖREG APÓ. (Lásd a 119. l.)

8. szám. — 1874.

VII. kötet.

EGY MAJALIS KESERVEI.

AGY társaság gyűlt egybe Ágnes néni szép falusi kastélyában. Majálisra készültek másnap, ki az erdőbe a vadászlakhoz s a szomszédból valamennyi rokon és ismerős fiu, leány egybegyűlt a mulatságra; voltak vagy huszan s hozzá még a mamák, néhány nagybácsi, — úgy hogy egész karavánt képeztek. Előtte való nap Ágnes néni süttött-főzött mindenféle jót, a társaság pedig örvendett már előre a jó napnak s készítgette a terveket, hol és mit fognak csinálni.

Azt határozták, hogy kifelé kocsin mennek s majd inkább, ha nem lesznek fáradtak, a kellemes, hűvös esti időben sétálnak gyalog haza. Hanem a nyugtalan Kornél, Ágnes néni tizenkétéves fia, ebben nem nyugodott meg s közbeszólt:

„On, hiszen nincs az olyan nagyon messze! Kifelé is mehetünk gyalog, — reggel, napfelköltekör oly kellemes lesz a séta. Ha vállalkozik még valaki, én gyalog megyek ki is.“

„Én veled megyek,“ szólt egyik pajtása, Lajos.

„Akkor hát én is veletek tartok“ szólalt meg Béla.

„Én bizony szintén ki birok gyalog menni,“ szólt nagy hetykén a hét éves Ferike, ki már szörnyen szeretett volna nagy fiu lenni.

„Nem, az nem lehet“ szólt Ágnes néni; „mire kiértek, elfáradtok s aztán nem fogtok mulathatni; még el is té-

vedtek valahol az erdőben, csak bajt okoznátok.“

„Oh dehogy! kedves mama, engedd meg! Korábban fölkelünk s mire a többiek kocsin odaérnek, mi már ott leszünk.“

„Engedje meg, kedves néni! —“ kérték Lajos, Béla és Feri.

„No jól van, ti lássátok, mit tesztek.“

Másnap reggel, midőn az egész társaság még csak fölkelőben, öltözködésben volt, a mi négy fiatal barátunk már vig dalolással kint járt a mezőn, egyenesen az erdő felé; alig időztek otthon annyit, hogy hamarosan valamit reggelizhettek. Az ebéd az erdőben egy órákor lesz, akkorra mindenkinek a vadászlaknál kell lenni.

Gyönyörű májusi reggel volt, s a négy fiu nagyon örült a gyalog sétának; de lassanként, amint a nap följebb-följebb emelkedett, a hőség is mindinkább nőtt s ugyancsak örültek, midőn az erdőbe jutottak s árnyékban sétálhattak tovább. Utjuk egy jókora folyó partján vezetett s majdnem egy órai menet után hidhoz értek.

„Kornél te!“ szólalt meg Lajos, „arra emlékszem, hogy a vadászlak a folyó partján van, de nem tudom, melyik partján. Itt a hid, most átmehtünk.“

„No persze! Hiszen a vadászlak ezen az oldalon van, a melyen most megyünk.“

„Bizonyosan tudod?“

„Persze!“

Tovább mentek tehát, még pedig

most
mert
nem i
káltak
báltak
s végr
van, r
állott
Hanem
akart e
játzad
rán e
elkésse
ritkult
dombt
„I
fujva:
„N
jegyz
„A
a kis F
H
tek czé
boszus
mint k
másik
„N
Kornél
a parto
„E
most n
a hidig
van jó
„E
parton,
meg.“
„E
menni,
mehe

most már kissé gyorsabb léptekkel, mert az idő haladt, ők pedig eddig nem igen jutottak előre; hol fákra mászkáltak madártojás után, hol köveket dobáltak a vízbe, hol a fűben hemperegtek s végre azt vették észre, hogy már dél van, nemcsak mert a nap már magasan állott hanem mert éhesek is valának. Hanem a vadászlak még mindig nem akart előtűnni s most már kevesebbet játszadoztak, hanem iparkodtak szaporán előre jutni, nehogy valamiképen elkéssenek az ebédnél. Végre egy helyen ritkult az erdő s nem igen messze egy dombtetőn megpillanták a vadászlakot.

„Bizony ideje.“ szólta Kornél nagyot fujva: „kissé nagy séta volt.“

„Másodszor nem vállalkoznám rá,“ jegyzé meg Lajos.

„Az én lábam egészen dagadt,“ szólta a kis Ferike.

Hanem alighogy ekként örvendeztek célhoz jutásuk fölött, — egyszerre boszusan és ijedten kiáltottak föl, a mint közelebb értek. A vadászlak a folyó másik partján állott!

„No lásd!“ kiáltá Lajos boszusan Kornélhoz. „Mondtam, hogy nem ezen a parton van! . . .“

„Bizony rosszul emlékeztem. . . . most nincs más hátra, mint visszamenni a hidig, még pedig szaporán, mert az van jó másfél óra.“

„És ugyanannyi vissza a másik parton,“ szólta Béla. „Ezt én nem bírom meg.“

„Én a hidig sem tudok visszamenni,“ siránkozék Ferike. „Én nem mehetek, nem megyek vissza.“

„De hát valamit csak kell tennünk,“ szólta Kornél. „Nézzétek, a társaság már odaérkezett, jól látni őket. . . ott állnak a kocsik . . . a lovak már ki vannak fogva; már jó ideje megérkezhetnek. És nini . . . ott a domboldalon valami fehérret látok . . . a bizony . . . már terítették ebédre.“

„Ugy van . . . sőt látni egyes pontokat is az abroszon, azok pedig csupa teli tálak . . . sütek, sütemények . . . Már bizonyosan várnak reánk.“

„Oh Istenem! És én olyan éhes vagyok!“ sohajta Feri.

Kornél még egyszer indítványozá, hogy kerüljenek gyorsan vissza a hidnak, de a többiek semmiképp sem akartak erre ráállni s bebizonyíták, hogy úgy is hasztalan volna, mert míg másfél mérföldet megjárnak a hidig s ugyanannyit a hidtól a vadászlakig, bizony már este lesz, akár mindjárt haza is mehetnek.

„De hát valamit mégis csak kell tennünk,“ szólta Kornél boszusan. „Próbáljuk meg, — hát ha átgázolhatunk a folyón.“

„Mi jut eszedbe! Nem emlékszel, hogy mult télen egy ember beleesett s a víz egészen nyakáig ért? Minket egészen elboritana.“

„Oh dehogy! Télen nagyobb a víz, de most a hat heti szárazság igen leaszott.“

„Nézzétek!“ szólta Béla. „Néhányan már leültek az asztalhoz és javában falatoznak . . . mások meg szerte járnak és nézegetnek . . . bizonyosan minket keresnek! És mi itt állunk, éhezve és boszankodva!“

„No's, hát szánjuk el magunkat valamire,“ szolt Kornél. „Nincs pedig más hátra, mint átázolni a vizen. Nézzétek, itt nagyon kiszélesedik a víz, — itt bizonyosan nem mély még Ferike is átjöhet. Tehát rajta!“

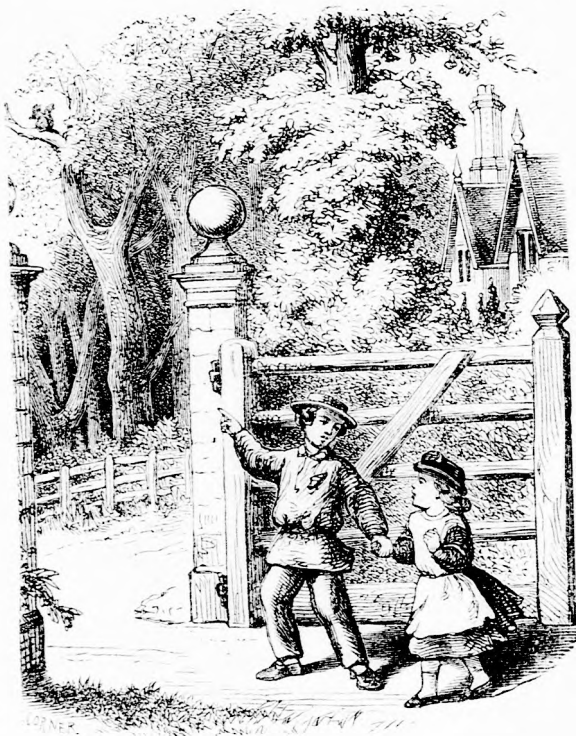
„Nagyon szép!“ jegyzé meg Lajos. „Aztán lucskos ruhával megjelenni a társaságban? Gyönyörű dolog lenne!“

„Azt nem is tehetjük. Hanem hallgassatok reám. Én vagyok a legnagyobb, én hát előre megyek és kipuhatalom, hol legkevésbé mély a víz. Ha találok oly helyre, hol Ferike is átjöhet, akkor ti is mindnyájan levetkeztek, ruháinkat összekötjük csomóba s egy bot végére tűzve, magasan tartjuk fejünk fölött, a másik parton aztán ismét felöltözünk.“

Ez volt a legokosabb, amit teniók lehetett s így mindnyájan bele is egyeztek. Kornél tehát levetkőzött s bement a vízbe, próbálgatta több ponton és végre talált oly helyre, hol minden veszedelem nélkül át lehetett gázolni. Nekivetkőztek tehát mindnyájan s a

hideg-fürdő a nagy séta után még szinte jól esett izzadt testöknek. Csak Ferikének nem tetszett egészen a dolog, mert egy helyen, — de csak egy-két lépésnyire, — oly mély volt a víz, hogy kis barátunknak csak a fülei látszottak ki s ijedtében kiáltani akart, — de per-

sze szája tele ment vízzel s így nagyokat kellett innia, pedig bizony ilyen italra épen nem szomjazott. Bélának is történt egy kis baja, t. i. csizmáját rozsul kötötte be a csomóba, úgy hogy kipotyant a vízbe; észrevette ugyan, — de a czizma tele ment vízzel és így nedvesen kellett fölhozni, ami szintén nem mulatságos dolog. Hanem e kisebb bajokkal mind nem törődtek, a fődolog az volt, hogy átjussanak s mi-

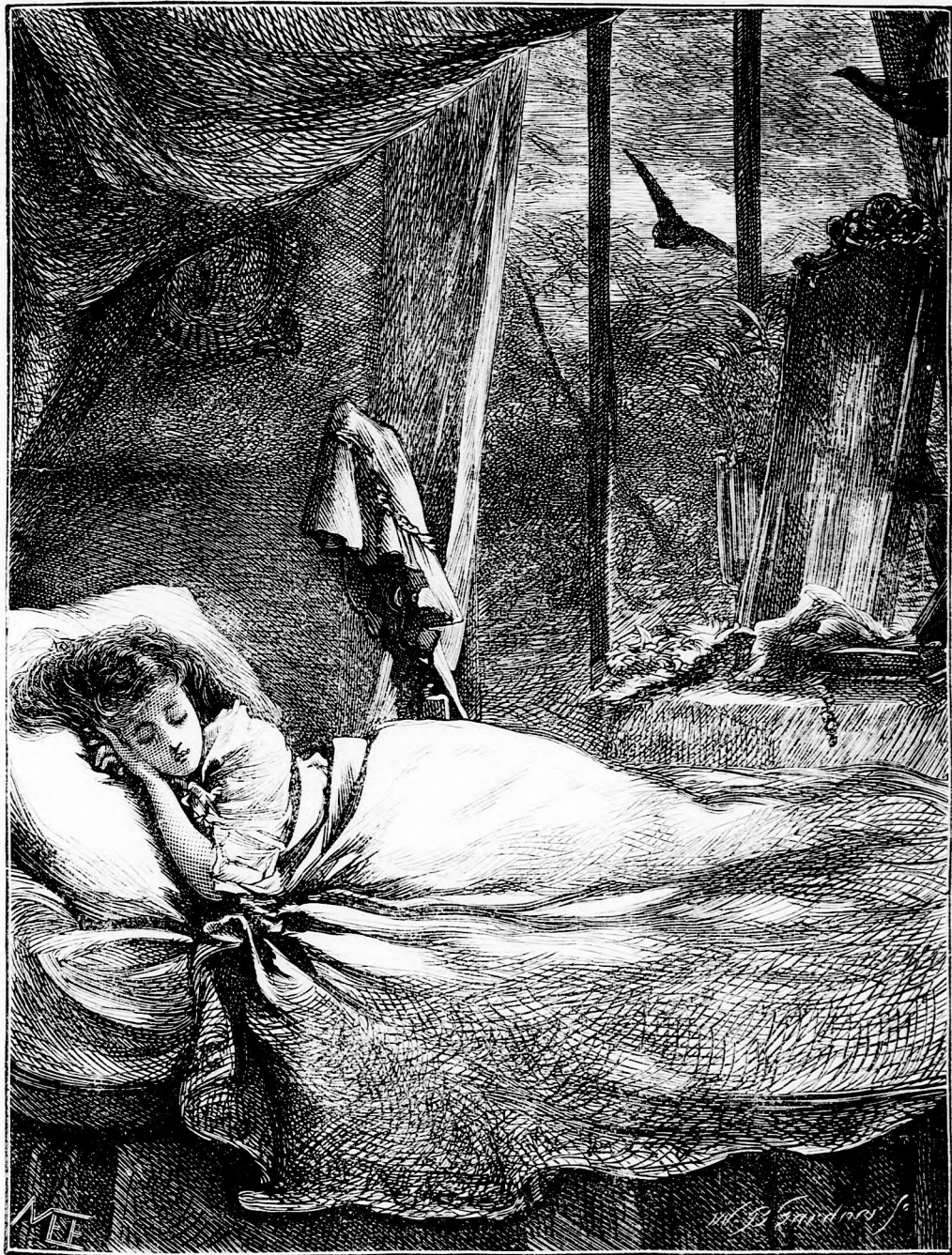

KUKI A KERTBEN SÉTÁL. (Lásd a 122. l.)

dön végre szerencsésen a másik partra értek, sietve hozzáfogtak az öltözékhez, csak hogy végre az ebédhez érhessenek.

Arról a helyről, a hol öltöztek nem láthatták a vadászlakot, sem a társaságot, de bizonyosak voltak benne, hogy most már nem váraoznának rájuk, hanem

(Folytatása a 118. lapon.)

ÁLOMBAN. (Lásd a 123. l.)

(Folytatás a 116. laphoz.)

megkezdtek az ebédet, — és kérdés: marad-e valami? Sőt mintha már vége is volna az ebédnek, mert a távolból dalolás, vig kiáltás hallatszott, tehát a társaság már újból szétszólott és szerte sétál az erdőben.

„Kiáltunk, talán meghallanak.“

Kiáltottak tehát torkuk szakadtából s végre mintha nem igen távolról visszakiáltott volna valaki. Gyorsan öltöztek s a bozóton át sietve mentek a vadászlak felé, — csak hogy mégsem haladhattak oly gyorsan, mint kívánták; a domb nagyon meredek volt ezen oldalon, sziklás, csuszós és sok ideig tartott, míg végre följutottak a helyre, a hol messziről ebédelni látták a társaságot. Hanem most, — hűlt helye volt mindennek. Nem volt ott senki, semmi, csak az üres tálak és tányérok, itt-ott egy eldobott csont, kenyérmorzsza, annak jeléül, hogy az ebédre hozott eledel elfogyott az utolsó falatig. A távolban látták Jancsi kocsist, ki az ételhordó kocsival, mely meg volt rakva kosarakkal, haza felé hajtott gyors ügetésben.

A fiuk kétségbeesetten bámultak egymásra.

„No, ez már csakugyan furcsa,“ szólt Béla. „Itt nincs sem ember, sem ebéd s úgy látszik, a maradékot ott viszi haza Jancsi.“

„Ezt igazán nem értem,“ jegyzé meg Kornél. „Talán azt hiszik, hogy haza mentünk s azért küldik számunkra haza az ebédet?“

„Dehogy! Nézd ott járnak néhányan s keresgélnek; bizonyosan hallották ki-

áltozásunkat s minket keresnek. Itt meg néhányan már jönnek is visszafelé.“

„Azért is boszantsuk meg őket, bujjunk el.“

„Bujjunk el!“ szóltak mindnyájan s körülnéztek alkalmas buvóhely után.

Legjobbnek látszott a vadászlak, melynek ajtaja nyitva állott s melynek padlásán bizony senki sem fogja őket keresni. Gyorsan odaszöktek tehát, föl másztak a padlásra és a padlásablakon át néztek le. Látták, hogy lassanként az egész társaság egybegyülekezett s tanácskozik valamin. — bizonyosan az ő eltűnésükön. A nagy távolság miatt hallani semmit sem lehetett.

A vadászlak felé senki sem jött, ment hogy ott keresse őket; csak egyszer Pali bácsi, puskával a vállán, a vadászlakba, s nem sokára puská nélkül visszatért; bizonyosan resteli már a nehéz puskát hurrázolni, tehát letette a szobába.

Jó ideig ültek a padláson s úgy okoskodtak, hogy mivel már enni való úgy sincs, mindegy, akárhol ülnek, — midőn egyszerre látják Jancsit a kocsival visszatérni s aztán a kocsiról mindenféle jó eledelt kirakni a föben elterített abroszra.

„Nézzétek!“ szólt Lajos. „Jancsi azért hajtott haza, hogy számunkra hozzon ebédet. Menjünk le gyorsan.“

Ugy siettek, hogy majd nyakukat szegték a lépcsőn; de mikor leértek, az ajtót — csukva találták. Pali bácsi t. i. nehogy valaki a puskához férjen s bajt okozzon, becsukta az ajtót s a kulcsot magához vette.

Ez már valósággal kétségbeejtette az éhes fiukat; most itt az ebéd, és nem mehetnek ki! Dörömböltek az ajtón, fölmentek ismét a padlásra és kiabáltak, — de a társaság messze ült, nem hallotta őket s így jó ideig hasztalan volt minden erőfeszítés. Végre, több mint egy órai boszus vergődés után Lajosnak jó ötlete támadt: megpillantá a puskát, látta, hogy töltve van, fölvitte a padlásra s ott egyik ablakon kilőtt. A durranásra a társaság fölugrott s odasietett s így végre éhes barátaink kiszabadultak.

Mohón, mint a farkasok, nekiestek az ebédnek s a hosszas éhezéstől és nagy fáradságtól elcsigázottan feküdtek a fűben. És épen mire készen voltak az evéssel, esteledni kezdett s az egész társaság megindult hazafelé. Gyalogmentek, mert igen kellemes est vala; csak a mi négy barátunk ült kocsira, mert alig bírtak állani lábaikon s szólanul, kedvetlenül értek haza. Az egész majális csak keserűségből állott számukra. Ágnes néni nem pirongatta őket, látta, hogy eléggé bűnhődnek s azért csak annyit szólt:

„Lássátok, mért akartatok okosabbak lenni nálamnál!”

KIS ÖREG APÓ.

(Képpel a czimlapon.)

Ha nem tudnám, hogy ez itt la
Az én pajtásom, a Pista —
Bizony, bizony elmondanám,
Hogy ez itt az öregapám.

NAGYMAMA KÖTÖGET.

(Képpel a 1. l. lapon)

Klipit-klapat! Így zakatol a malom,
Tiszta buza színig van a garaton,
A kedves jó öregmama megvárja
Míg a három kila gabna lejárja.

Klipit-klapat, csak kerepel a malom;
Mit tegyen, hogy ne bántsa az unalom? —
Öreg szeme nem látja már a bötüt,
Veszi hát a harisnyát s a kötötüt.

Unokája kis lábának kötözget —
Jó öreg, az Ég megáldja kezedet.
M'óta köt már! S nem csak neked; — kis anyád
Részére is ő köté a harisnyát.

Klipit-klapat, szól a malom kereke
Szerte csattog a mint vígan kerepel.
Zugás közé beneszél a kötötü —
Keze gyöngé, ámde szíve erős, hű.

A harisnya megnő, de fogy a fonál —
Hej, az élet is fogy, sebtén továszáll,
Mozog a tű, el is fogy a gabona . . .
Meddig kötsz még te hű öreg jó mama?

HAZATÉRÉS.

(Képpel a 128. l.)

Csak hogy végre valahára
Megérkeztél, jó papa!
Jöttöd oly nehezen várta,
Az az édes kis mama.

Ni, hogy megnőtt a szakállad!
Tán biz eső járt rád?
Ni, megfogok egy-egy szállat
És megsodrom bajuszszá.

Mikor lesz már én nekem is
Szép szakálom s bajszom nagy? —
— Majd ha megnősz, te kis hantis!
S addig szófogadó vagy!

AZ ELSŐ UTAZÁS. (Lásd a 123. l.)

NAGYMAMA KÖTÖGET. (Lásd a 119. l.)

A MI MÓKUSKÁINK.

(Képpel a 116. lapon.)

RÉGEN, bizony nagyon régen, mikor én még iskolás gyerek voltam, volt nekünk fiuknak otthon falusi lakunkban két kedves játszótársunk: Kuki és Muki. Hogy ne törjétek fejeteket, mindjárt megmondom, hogy ez két mókus volt. Eleinte csak egy mokuskánk volt, Kuki, melyet édes apánk hozott egy utazásáról. Nagyon szelid állatka volt, szépen sétálgatott a szobában s követte az embert, mint a kis kutya; kapaszkodott a butorokon szőnyegeken, föl az ablakfüggönyre is, de kárt soha sem okozott. Ebédkor pedig pontosan megjelent az asztalnál s roppant gyönyörűséggel morzsolgatta a mogyorót és édes süteményt. Eközben föl-mászott valamelyikünknek nyakába s különös mulatsága telt abban, hogy a mogyorót vagy süteményt eldugta a papa kabátja gallérjába, vagy a mama fejdíszébe; úgy szokva voltak már ehhez, hogy sokszor egészen meg is feledkeztek róla és ebéd után ott hordozák a mogyorót, amin aztán gyakran sokat nevtünk.

Akárhányszor megesett, hogy Kuki eltűnt, — elveszett; de mindig visszakerült. Közel laktunk a templomhoz s egy ízben, mikor a templom födelét épen jávitották, Kuki megszökött s föl-mászott a templom tetejére, talán hogy megnézzé, valjon jól folynak-é a munkák. Egyik ács megfogta s visszahozta nekünk. A kertben sokat sétált, de ettől elszokott, mert egyszer a nagy Kormos

czicza hozzásegődött a sétára s folyton kapdosta a mókus bozontos farkát, karmolta, tépázta s ezt Kuki, úgy látszik, nem nagyon szerette.

A másik mokuska egyik szomszédunké volt, ki azt nekünk ajándékozta, mikor a faluból elköltözött. Nagyon hasonlított Kukihoz s ezért elkereszteltük Mukinak. Mikor aztán ketten voltak, akkor volt csak sok tréfánk és mulatságunk. Mukit ünnepélyesen bemutattuk Kukinak és komolyan intettük, hogy jól fogadja új pajtását, annál inkább, mert házikója elég tágas, elférnek benne szépen mindketten; készítettünk az új lakónak külön ágyat egy ócska vörös kendőből, külön tányért is tettünk be eleséggel, hogy ne czivakodjanak. Hanem kezdetben ez mind nem használt; Kuki nagyon mérges volt, hogy most már nem ő maga ur a házban s köpködött, visitott, dühösködött; de Muki is kemény legény volt és nem engedett. A vörös kendős ágy p. o. nagyon megtetszett Kukinak s el akarta foglalni; de Muki bizonyosan tudta, hogy az az ő számára készült s elverte onnan pajtását és vitézül megmaradt ágya birtokában.

Lassan-lassan azonban mégis összetörődtek s ámbár soha sem voltak valami jó barátok, mégis békességben éltek, sőt utoljára már egy tálból ettek is. Csak a vörös ágyat nem adta Muki semmi szín alatt s Kuki kénytelen volt továbbra is a kalap-katulyában aludni, mint eddig.

Mikor a tél közeledett, úgy látszik, tanácsot tartottak, mikép szerezzenek

maguknak elegendő téli készletet, mert ami megehető találtak, azt közös egyetértéssel összehordták házikójukba a nagy katulyába s Kuki most már a puszta földön hált volna, ha meg nem sajnáljuk és nem csinálunk neki új ágyat. Egy reggel különösen nagy zajt hallottunk s már azt hittük, hogy a két bohó állat ismét veszekszik, mikor közelebb lépve, furcsa dolgot láttunk. A két mókusz ugyanis roppant erőfeszítéssel arra törekedett, hogy a tálacskát, melybe naponként eledelőket kapták, szintén betegyék téli kamrájukba. Kétségkívül azt hitték, hogy ez valami olyan kifogyhatatlan és ha elteszik télire, majd akkor is mindennap találnak benne eledelt. Egyszer egypár száz mogyorót elszórtunk mindenfelé a szoba zugában mókuskáink számára. Mily boldogok voltak! Bámulatos fürgeséggel nekifogtak a gyűjtésnek s alig egy-két óra múlva a mogyoró már mind együtt volt a katulyában, a többi készlet mellett.

Sokáig tartottuk kis kedvenczenket és sokat mulattunk rajtuk. De a mint vénültek, vadabbak is lettek s nem lehetett őket többé szabadon járattatni a szobában. A kalitkában bezárva pedig szomorkodtak és elsenyedtek. Egy szép nyári napon tehát kivittük őket az erdőbe s ott szabadon bocsátottuk, — és nem láttuk többé soha.

Kis értesítő.

A „Kis Lap“ jövő 9-ik számában a **talányok megfejtése, megfejtőinek névsora és Forgó bácsi postája.**

Á L O M B A N.

(Képpel a 117. lapon.)

ÁLMÁBAN jönnek az embernek jó gondolatai, — így szól a közmondás: csak az a baj, hogy mire fölébredünk, a jó gondolatokat már elfelejtettük.

* * *

Álmunkban nem tudunk semmit sem magunkról, sem a világról; ez az egyetlen eset, a melyben a tudatlanság hasznos.

* * *

Az álom éjjel orvosság, nappal mérég.

* * *

Nolcz órát aludni, nyolcz órát dolgozni, nyolcz órát üdülni és szórakozni, — ime így telik el helyesen a nap 24 órája.

AZ ELSŐ UTAZÁS.

(Képpel a 120. l.)

NAGY utra megy Karika
Hitán viszi Marika,
A hintaja garabó
Fürgencz a kengyelfutó.

Ugyan kérem, kis Kari,
Hova tetszik utazni?
Széna-országba megyek
S ottan letelepedek.

Palotám petrencze lesz,
Meglátogat ez és ez
S amire megrakodunk —
Már vissza takarodunk.

Vissza a kis faluba,
Anyá-ölbe, hajuba,
S a gyűjtésről álmodom —
Jaj, már alig várhatom!

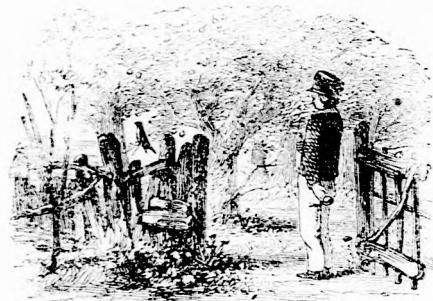

A KERTBEN. (Lásd a 125. l.)

KANDI KLÁRI. (Lásd a 126. 1)

A FÉSZEKRABLÓK.

Ohó, Gyurka! Tudom ám, mért állsz ott és mit bámulsz. Lesed, hova száll a pinyóke, hogy megtudjad, hol a fészke és aztán kiszedhesd kicsinyeit.

Hallgasside csak, mondok neked egy kis történetet, talán mást gondolsz utána.

Egy kis madárcsalád boldogan élt kicsiny fészkeben; a papa és a mama mellett két kicsinyke volt ott, egy fiúcska és egy kisasszonyka, persze madár-tollazatban.

A fészkek egy nagy erdő közelében volt s egy napon, midőn az öregek kimentek eleséget keresni, a magasból két óriási keselyű közeledett a fészkek felé.

„Karmos pajtás,” szolt az egyik, „fészket látok.”

„Hol?” kérdé Görbecsör.

„Itt ni, egyenesen alattunk.”

„Ahá! Látom már. Két kicsiny van benne. Megenni még nem lehet ugyan őket, még nem jók; de azért ragadjuk el; tréfás mulatság lesz.”

És a két keselyű lecsapott a fészkekre s elragadta a két ártatlan kis madarat, épen mikor ezeknek szülei hazatértek. Képzelheted a szegény szülők kétségbeesését, mikor látták, mint ragadják el kicsinyeiket azok a szörnyű keselyűk, utánok röpültek, de hasztalan, nem bírták utólni.

A két rabló pedig nem sokára beleunt a tréfába s Karmos így szolt:

„Hallod-e, Görbecsör, én már unom tartani ezt a kis madarat. Ledobom a földre.”

„Én is,” felelt a másik.

És a szédítő magasságból ledobták a két kis madarkát s az ártatlan kicsinyek szörnyet haltak. A szülők, mikor odaértek, már halva találták kicsinyeiket, kiket a vad ragadozók csupa tréfából öltek meg.

Hanem alig követték el a keselyűk e csuf kegyetlenséget. — lent a völgyben két durranás hangzott: egy vadász sütötte el duplapuskáját és abban a pillanatban a két keselyű halálosan találva a golyótól, lebukott a földre és kínos vergődés közt a vadász kutyáinak fogai közt kimult.

És így a büntetés nyomban követte ocsmány bűnüket.

A KERTBEN.

(Képpel a 124. l.)

ÉDES mamám a kertben ül, varrogat
S dalol hozzá gyönyörű kis dalokat.
S míg megvárja kicsi bábum ruháit,
Bábummal hallgatjuk kedves nótáit.

KANDI KLÁRI.

(Képpel a 125. l.)

Ódon, faragott szekrényke —
Ugyan, mit is rejteget?
Titkos kincs van talán benne
Vagy cukorka? — Meglehet!

Kandi Klári nagyvigyazva
Főlemeli fődélét.
S aztán kémmelően tekint
A szobában szeretszét . . .

Gyorsan gyorsan tárjuk ki hát
Óvatosan, csöndesen —
Ni ni — az ódon szekrényben . . .
Bizony nincsen semmi sem!

I M A - D A L.

Szövege a „Kis Lap”-ból.

Dallama: Samu bácsitól.

Mérsékelve.

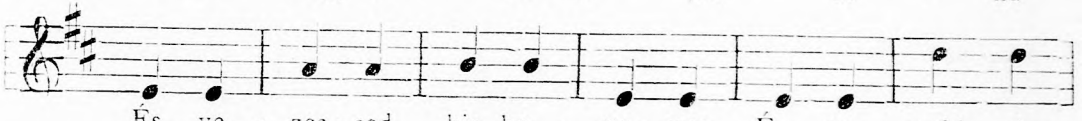
Szállj le, szállj le é - gi ál - dás, Szállj le üdv - nek

har - ma - ta. Ve - zé - rel - jea lép - te -

i - met, Hogy ne bo - tol jak so - ha

És ve - zes - sed kis ke - ze - met És en - gedd el -

zen - ge - nem: A te ö - rök di - cső - sé - ged,

Én jó - sá - gos Is - te - nem! A te ö - rök

di - cső - sé - ged, Én jó - sá - gos Is - te - nem.

HAZATÉRÉS. (Lásd a 119. l.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
 Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévre 1 fit 20.
 Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.